

felde vilde det være ganske umyttigt og uden Interesse saa længe efter det truene Valg at foretage Forandring deri, og det kunde naturligtvis ikke gaa an at lade det Spørgsmaal, om den Paagjældende skal være Kurator eller ikke, staa uoplyst hen, indtil Appeldomstolens Afgjørelse kom; thi der maa jo handles, og Boets Behandling maa gaa sin Gang. Jeg tror derfor, at det ogsaa i den Henseende var vel overveiet, da man i sin Tid ved Konkurslovens Affattelse, saa vidt jeg mindes fra alle Sider, var enig om, at den omhandlede Myndighed hos Stiftesforvalteren maatte være aldeles diskretionær, og at der som Følge deraf ikke kunde gjøres Forbring paa Grundens Afgivelse eller paa Refus mod hans Afgjørelse. Det er ogsaa min Overbevisning, at den Ulykke, der kunde ske ved, at en Stiftesforvalter en Gang imellem uden tilstrækkelig Grund negtede at approbere et Kuratorvalg, er ringe i Sammenligning med den Ulempe, der vilde blive Følgen af, at disse Afgjørelser kunde gjøres til Gjenstand for Appel. Det er Noget, der nemlig efter min Overbevisning vilde ske hyppigt og endogsaa blive almindeligt. Det vilde ingenlunde blive det Sædvanlige, at den forkastede Kurator lod sig nøie med at være forkastet, men det Sædvanlige vilde blive en Appel, og saa maatte der paa Boets Besøftning tages til Gjemmele mod en saadan Appel, ligesom en vis Usikkerhed maatte komme til at hvile over hele Behandlingen, for saa vidt det maatte være afhængigt af Appellen; om den ene eller den anden skulde være Kurator, hvilket Alt vel ikke kunde virke heldigt med Hensyn til Boets Interesser.

Orator: Jeg har kun et Par Bemærkninger at gøre. Det har ikke været mig muligt paa nogen Maade at faae fat paa, hvad der er Indholdet af den Indvending, som den første erede Løser fremsatte mod Forslaget. Indvendingen syntes at gaa ud paa, at de smaa Kreditorer, naar Lovforslaget blev vedtaget, skulde blive ugunstigere stillede, som om altsaa Forholdet var det, at de smaa Kreditorer med Loven, som den er nu, vilde være gunstigere stillede, end hvis Lovforslaget gik igjennem. Det forholder sig imidlertid slet ikke saa. Det vilde være rigtigt, hvis Kurators Op-gave var den at varetage nogle Kreditors Løve overfor andre Kreditors; thi saa kunde man nok forsøge paa at opstille den Betragtning, at Kurator nærmest vilde varetage deres Løve, af hvem han var valgt, og at altsaa den, der var valgt af de smaa Kreditorer, vilde varetage deres Løve overfor de store Kreditorer, og at der saaledes kunde være Grund til at holde paa den nuværende Valgmaade. Men det forholder sig, som bekendt, aldeles ikke saa. Kurator skal varetage samtlige Kreditors Løve, særlig overfor Fallenten, og for sit Vedkommende sørge for, at alle Boets Gjenstande komme dem til Gode, og at Boet forvaltes paa

den bedst mulige Maade, og han har i denne Henseende lige saa godt at varetage de smaa som de store Kreditors Løve, idet Begges Løve falder sammen i Et. Det, som det erede Medlem er gaaet ud fra, er en Ytring, som er fremkommen fra Sagsførerforeningen, en historisk Bemærkning om, hvad der har givet Anledning til de Misbrug, der forekomme. Men Sagsførerforeningen har slet ikke klaget over, at de smaa Kreditorer havde en utilbørlig Indflydelse i Boerne, men er netop gaaet ud fra, at de smaa Kreditorer selv ikke varetage deres Løve, og har henvist til, hvorledes det giver Anledning til, at entreprenante Sagsførere foranledige Misbrug, og Lovforslaget gaar kun ud paa at forebygge dette Misbrug. Der er, saa vidt jeg kan se, ikke i mindste Maade Tale om at stille den lille Kreditor ugunstigere end den store.

Præsident: Jeg har ikke meget at tilføie til, hvad jeg ytrede før. Jeg hører nu, at den høit erede Justitsminister ikke deler min Opfattelse — det kunde jeg forøvrigt vide, da Lovforslaget foreligger, som det gjør — men det har dog været mig en Tilfredsstillelse at gjøre opmærksom paa, at der vil være en Lakune i Lovforslaget, naar der ikke bliver Refus til en højere Autoritet; og naar jeg har fremhævet det Unskikkelige i, at der var en saadan Refus, er det særlig for Stiftesforvalternes Skyld, thi det forekommer mig, at det er mindre tilfredsstillende for ham at tage en saa drakonisk Bestemmelse, uden at der er blevet givet ham Leilighed til at motivere den. Det forekommer mig ogsaa, at det overfor den anden Part, den valgte Kurator, som ikke godkjendes, maatte være en Tilfredsstillelse, at han kunde lære at kjende Grundene, hvilket ikke kan officere ham saa stærkt, som naar han faaer et ligefrem peremptorisk Nei, Du er ikke habil. Jeg har kun villet gjøre opmærksom paa, at en Refus synes at være i begge Parters Interesse; thi saaledes blot at sige, at Vedkommende ikke er habil, kaster efter min Mening en temmelig stærk Skygge paa ham. Jeg tvivler ingenlunde paa, at naar en Stiftesforvalter gjør sin Myndighed gjældende i saa Henseende, vil han være fuldstændig i Stand til at begrunde den, og derfor mener jeg, at det ogsaa vil være i hans Interesse. Fornuftigvis kan der ikke være Tale om Appel, hvorved der maa forstaas Henviisning til og Afgjørelse af Domstolene. Efter Sagens Natur kan denne Afgjørelsesmaade ikke vælges; det maatte være den anden af mig antydede, som maatte benyttes. Jeg er imidlertid temmelig vis paa, at min Opfattelse ikke vil kunne trænge igjennem; men jeg vil være tilfreds med at have gjort opmærksom paa dette Punkt; thi jeg er overbevist om, at det vilde være ganske tilfredsstillende, om Forholdet kunde ordnes paa den af mig foreslaede Maade.